

[N. Neergaard.]

Virkeligheden 5 pCt., og naar vi lægger dette til Grund, kommer det ærede Medlems Tal til at tage sig noget anderledes ud. Men det, der ligger i denne Lovs Struktur, og det, som vi maa holde fast paa, er naturligvis dette, at Lettelsen i Formueskatten afpasses efter Afkastningen og bliver mindre og mindre, jo højere man kommer op. Vor Opfattelse var den og er den bestandig, at ligesom Formueskatten efter Loven af 1922 er større end i andre Lande, er den ogsaa i sig selv alt for stor til at kunne forenes med Erhvervslivets Tarv, med en sund Kapitaldannelse og dermed med en sund Udvikling af Rente forholdene her i Landet.

Man kunde saa spørge: Naar dette var Tilfældet, naar vi i Virkeligheden mente, at Formueskatten var for høj i sig selv, hvorfor valgte man saa ikke at gaa til en generel Nedsættelse af Formueskatten? Grunden til, at vi ikke gjorde det, og til, at vi vedblivende fastholder Princippet om, at Formueskatten skal rette sig efter Formueafkastningen, er jo den, at ved en generel Nedsættelse vilde man ikke opnaa at hjælpe dem mest, som i stærkest Grad havde Trang til Lettelse. Dette opnaaedes derimod ved den valgte Form, hvorved Nedsættelsen af Formueskatten bliver endogsaa meget betydelig dér, hvor Formueafkastningen er ringest, aftager opefter og til sidst forsvinder ganske.

Jeg betegnede selve denne Lov, den Gang den blev til, som en Forsøgslovgivning og udtalte, at det maatte være ønskeligt at revidere den efter et Par Aars Forløb, for at den eventuelt bedre kunde komme til at svare til sin Hensigt. Det er dette, vi har fastholdt. Vi erkender jo fra Venstres Side, baade at Nedsættelserne ikke gaar langt nok ned, og at det vilde være ønskeligt, at vi, naar vi kunde faa Nedsættelserne til at gaa længere ned, saa ogsaa gav Afkald paa at lade Nedsættelserne begynde saa højt oppe, som det sker. Det vil det ærede Medlem jo ogsaa kunne se af det Ændringsforslag, vi har stillet, hvorved der absolut ingen Nedsættelse vil blive, naar Afkastningen er over 5 pCt., som vi betragter som Normalrenten her i Landet for Tiden. Der er altsaa for saa vidt ingen Uenighed derom. Vi er saare villige til enten med Bibeholdelse af den nuværende Form eller Overgang til den Form, som betegnes ved Erhvervenes Skatteudvalgs Forslag, som vi har stillet som Ændringsforslag, at være med til, at der bliver betydelig mindre Nedsættelser eller slet ingen Ned-

sættelser, om man vil, saa snart Afkastningen overstiger 5 pCt., hvormed dog ikke skal være sagt, at der ikke kunde være Brug for Nedsættelse ogsaa her. Vi ønsker ikke at formindske den samlede Nedsættelse, men vi ønsker, at Nedsættelsen skal falde dér, hvor Trykket er stærkest, det vil altsaa sige, hvor Afkastningen er svagest, og derfor kan vi meget godt gaa ned til den Grænse af 5 pCt., som er udtrykt i vort Ændringsforslag.

Det Princip, som er gennemført ved Loven af 1927, nemlig at afpasse Skatten efter Formuens Afkastning, er et saa forstandigt, et saa retfærdigt, et saa rationelt Princip, at jeg vægrer mig ved at tro, at man nogen Sinde vil forlade det, naar man en Gang er slaaet ind derpaa. Det er noget nyt, vi har indført her i Danmark, men det er noget godt nyt, og dér, hvor det en Gang har været prøvet, dér vægrer jeg mig ved at tro, at man vil vende tilbage til den gamle, langt mindre retfærdige og langt mere byrdefulde Form for Beskatning.

Samtidig skal jeg gentage, hvad jeg sagde forleden Dag ved anden Behandling af Lovforslaget, at helt at fritage Formue for Skat ligger ikke indenfor vor Tanke. Vi erkender, at selv den Formue, der i eet eller maaske flere Aar endogsaa ingen Afkastning giver, betegner en vis Skatteevne, idet den Mand, der ejer den, alligevel er langt bedre stillet end den, der ingen Indtægt har af sit Arbejde og ingen Formue har. Derfor findes der ogsaa i det Ændringsforslag, vi har stillet, den Afvigelse fra Erhvervenes Skatteudvalgs Forslag, at en Femtedel af Formueskatten efter Loven af 1927 skal forblive staaende.

Den Gang Loven af 1927 blev givet, lød de sidste Opgørelser, man havde fra autoritativ Side paa en Gennemsnitsforrentning for Skovbruget paa 0,8 pCt., og en Gennemsnitsberegning for Landbruget — og det var jo Landets bedst og mest rationelt drevne Landbrug, som var Genstand for denne Opgørelse fra det landøkonomiske Driftsbureau — lød paa 1,6 pCt. Lad os tage et Tal, som ligger mellem de 0,8 og 1,6, lad os tage 1 pCt.s Afkastning. Hvad vil det saa sige, naar Loven af 1922 uden Tillæget af 1927 skal gælde? Det vil betyde dette, at for en Millionformue vil Formueskatten mere end opsluge den vedkommendes hele Indkomst af Formuen, for en Formue paa 200 000 Kr. vil den opsluge mere end Halvdelen, for en Formue paa 100 000 Kr. vil den opsluge 34½ pCt. af Formueindtægten og for en Formue paa 50 000 Kr. næsten 20 pCt. Er der nogen